Τῇ Α.Θ Μακαριότητι, τῷ Πατρὶ καὶ Πατριάρχῃ ἡμῶν κυρ. Διοδώρῳ Α', ὑπὲρ τῆς περὶ αὐτὸν Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου.

Μακαριώτατε

Διὰ τῆς παρούσης ἐσπούδασα νὰ δείξω εἰς τὴν Ὑμετέραν γνῶσιν τὰ ἀκόλουθα.

Πρὸ ἑπταετίας περίπου ἀνέλαβον τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου, εἰς τὴν ἐποίαν ἠργάσθην ἀδιακόπως δαπανήσας ἐκ τῆς ἰδίας ἀτομικότητος, καὶ αὐθις αὐτεπαῖς ἑτέρας περιουσίας, περὶ τὰς πεντήκοντα χιλιάδας (50.000) δραχμῶν διὰ τὴν ἀνακαίνισιν τῶν ἐρειπωμένων αὐτῆς κτιρίων καὶ τὴν ἐπιμόρτισιν αὐτῆς εἰς ἐδαφίων καὶ ἱερῶν σκευῶν, ἄνευ αὐτεπαῖς ἐπιβαρύνσεως τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Κοινοῦ.

Δυστυχῶς ὅμως διακατέχομαι ὑπὸ βαθείας ἀθυμοποιήσεως, καθ' ὅτι ὑπὸ τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητος αὐχὶ μόνον αὐτεπαῖς ἐπιμαρτύρησιν ὕβρεων εἰς τὸ δυσκεφαλὴ καὶ ἀνεξάρτητον θερμοκέφαλος, ἀλλὰ καὶ ἐποίας ἠργάσθην καὶ φιλοτίμως καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ὑγείαν μου, ἀλλ' ὕβρεων καὶ ἐπιθρασθέτων ἐνεργειῶν, αἵτινες ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκμηδένουν ἐκ νέου τὰς ὑγείας μου καὶ κατέβαλλον ἀδύνατον τὴν ἔτι ἀφρουτέρω παραμονὴν καὶ συνέχισιν τῆς ἐργασίας μου ἐν τῇ Μονῇ.

Ὡς γνωστόν, πρὸ δεκαετίας περίπου διέρρεξα τὸν ἔβκατον τῶν κινδύνων, ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος ἐν τῇ Μονῇ. Διερράγη ἡ ὁπισθοκοιλικὴ μου ἀορτήνη, καὶ ἤλθον ἀπὸ ἐν μέσῳ ἐπιφανείας βροχῆς εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, ἐφορμῶν ἀπὸ τὴν ἐσπέραν τῶν πόνων καὶ ἰσχυρῶν βοιθίων. Ἀλλ' οὐδεμία βοήθεια μοι διεκτυχέσθη, καθ' ὅτι ὁ φύλαξ, προφασιζόμενος ὅτι εἶχεν ὑμετέρων ἐντολὴν νὰ μὴν ἀνοίγῃ εἰς οὐδένα κατὰ τὰς διαρκείας τῆς νυκτός, δὲν ἤνοιξε τὴν θύραν. Παρέμεινα ἐπὶ ὥρας εἰς τὸν βροχὴν κρούων τὴν θύραν, κραυγάζων ἀπηλπισμένος καὶ καλῶν εἰς βοήθειαν, μέχρις ὅτου αἱ φωναί μου ἠκούσθησαν μέχρι τῆς αὐλῆς τοῦ Ἁγίου Σεβαστείου Κορνηλίου, ὁ ὁποῖος διέκρινε ἐβόησεν καὶ διέταξε τὸν φύλακα νὰ μοι ἀνοίξῃ τὴν θύραν. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο, εἰς τὴν ἀφιτονίτιδα νὰ φλεγμονηθῇ καὶ ἡ πνευμονία ἐκ τῆς ὑγρᾶς διαμονῆς εἰς τὴν βροχὴν, νὰ κινδυνεύσῃ καὶ αὐτὴ ἡ ζωή μου, νὰ καταβῇ ἔτι δυσκρεμεστέρα ἡ διάθεσίς μου, καὶ νὰ καθυστερήσῃ ἐπὶ μακρὸν ἡ ἀποκατάστασις τῆς ὑγείας μου.

Ἐπὶ ἑκτάμηνον ἀφρίδος παρέμεινον ἐγκλείστος ἐν τῷ Πατριαρχείῳ ἐν ἀνερεῖῳ καὶ φρικτοῖς θάνοις, ἀλλ' οὐδέποτε ἔπαυσα φροντίζων διὰ τὴν Μονὴν, καὶ

ἐν μέσῳ μυρίων δυσχερειῶν, προερχομένων ἐκ τῶν καταλοίπων τῆς ἀσθενείας, ἐξηκολούθησα τὴν ἐργασίαν μου ἐν αὐτῇ.

Δυστυχῶς ὅμως, τόσον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας μου, ὅσον καὶ μέχρι τοῦδε, οὐδεμιᾶς φροντίδος ἔτυχον παρὰ τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, καὶ οὐδεμίαν συμπαράστασιν εὗρον πρὸς διευκόλυνσίν μου εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἐν τῇ Μονῇ ἐργασίας μου. Εἰς τὰς ἐκ τῆς ἀσθενείας δυσχερείας προσετέθησαν καὶ αἱ οἰκονομικῆς φύσεως τοιαῦται, ἀλλὰ καὶ αἱ ἐκ τῆς ἐπικρατούσης ἀνωμάλου καταστάσεως πέριξ τῆς Μονῆς.

Ἐδαπάνησα περὶ τὰς πέντε χιλιάδας (5.000) δολλαρίων εἰς ἰατρικὰς ἐξετάσεις καὶ φάρμακα, μόλις καὶ μετὰ βίας ἀρκούσης τῆς ἀντιμισθίας, καὶ ἐξησφάλιζον τὸ πρὸς διατροφήν, λόγῳ τῆς ἐπιβεβλημένης αὐστηροτάτης διαίτης, ἐπαιτῶν ἐξ οἰκείων καὶ συγγενῶν. Εἰς τὰς δυσχερείας ταύτας προσετέθη καὶ ἡ ἐπὶ ἑκοσαήμερον καθυστέρησις παροχῆς τῆς ἀντιμισθείας.

Ἐκ τῆς ἀνωμάλου καταστάσεως πέριξ τῆς Μονῆς ἐκινδύνευσε πολλάκις καὶ ἡ ζωή μου, ἀλλ' οὐδεμία μέριμνα ἐλήφθη, οὐδὲν διάβημα ἐγένετο πρὸς ταῦς κρατοῦντας διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς Μονῆς καὶ ἡμῶν.

Δὶς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐπεβλήθη κατ' οἶκον περιορισμὸς ἐπὶ πενθήμερον, ἐστερήθημεν καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄρτου, ἀλλ' οὐδεμία φροντὶς ἐλήφθη διὰ τὴν προμήθειαν τῶν ἀναγκαίων καὶ τὴν ἀνακούφισιν ἡμῶν ἐκ τοῦ λιμοῦ, ὡς τοῦτο ἐπράχθη κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ προσφάτως δι' ἄλλους κοσμικούς.

Ἐν κατακλείδι δέ, ἐπῆλθεν ἡ μοιραία Ὑμετέρα εἰσήγησις πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, καὶ ἐντολὴ πρὸς με διὰ τοῦ Γέροντος ἀρχιγραμματέως, περὶ ἐκκενώσεως τῆς ἐντὸς τοῦ Πατριαρχείου οἰκίας μου, καὶ περιορισμοῦ μου εἰς τὴν Μονήν. Εἰς τὴν οἰκείαν μου ἐδαπάνησα πλέον τῶν δέκα χιλιάδων (10.000) δολλαρίων δι' ἐπισκευὰς καὶ ἐγκατάστασιν τηλεφώνου. Παμβανομένου δ' ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐντὸς τοῦ Πατριαρχείου ὑπάρχουσι τοὐλάχιστον δέκα οἰκίαι κεναί, τῶν κατόχων αὐτῶν ἀπόντων μακρὰν εἰς διακονήματα ὡς ἐγώ, ἢ ἕτεροι ἀδελφοὶ ἐγκαταβιοῦντες ἐν τῷ Πατριαρχείῳ καὶ κρατοῦντες ἄλλων ἡγουμενείων, ἔτι δὲ καὶ προσφάτως πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως ἀδελφῶν τινων εἰς ἐξωτερικὰ διακονήματα ἐδόθη αὐτοῖς οἰκία ἐντὸς τοῦ Πατριαρχείου, τοιαύτη ἐντολὴ ἀποτελεῖ οὐδὲν ἕτερον εἰ μὴ διάκρισιν καὶ ἀδικίαν στρεφομένην ἀποκλειστικῶς καὶ προσωπικῶς κατ' ἐμοῦ.

Δυστυχῶς, ταῦτα πάντα ἐξήντλησαν τὰς σωματικάς μου δυνάμεις καὶ ἐκλόνισαν ἐκ νέου τὴν ὑγείαν μου καὶ κατέστησαν ἀδύνατον τὴν ἔτι περιπτέρω

παραμονήν μου εἰς τὴν Μονήν, καὶ οἱανδήποτε ἐργασίαν μου ἐν αὐτῇ.

Ὅθεν, διὰ τῆς παρούσης, 1) ὑποβάλλω Ὑμῖν καὶ γραπτῶς, τὴν ἤδη ὑποβληθεῖσαν πρὸ καιροῦ προφορικῶς διὰ τοῦ Γέροντος ἀρχιγραμματέως παραίτησίν μου ἐκ τῆς Μονῆς, καὶ, 2) ἐξαιτοῦμαι τρίμηνον ἄδειαν ἵνα ἀπέλθω πρὸς ἀνάπαυσιν καὶ ἀποκατάστασιν τῆς ὑγείας μου.

Εὐελπιστῶν περὶ τῆς ταχείας ἀπαλλαγῆς μου ἐκ τῶν καθηκόντων τῆς Μονῆς, καθ' ὅτι οἱαδήποτε καθυστέρησις ἀποβαίνει εἰς βάρος αὐτῆς καὶ ἐμοῦ, καὶ εὐχόμενος πρὸς Κύριον ὑπὲρ τῆς Ὑμῶν μακροημερεύσεως διατελῶ ἀσπαζόμενος τὴν Ὑμετέραν δεξιάν.

Ἐν Ἱεροσολύμοις τῇ 11ῃ Νοεμβρίου 1989